

Acıdım Namussuza Be Hafız

– HimmətAYGÜT · 16 Aralık 2012

sen bari doğru söyle be hafız bir bana mı mahsus vazgeçilmezliği dünyanın... ömrünce herşeye muhalif, ondörtlerinden beri her işkencenin sesi oldu bu adam. koymadı anasını satıyım patlayan ayakların acısı, sırtındaki baba atletle alay edilmesinden daha çok ama, bu acı çok başka bir şey be hafız... oysa bilmem gerekiyordu dayanmayı, çözülmeliydim, çözülmeliydim fırtına önünde kalmışcasına. tek ben mi yaptım, olmadı mı seninde güldüğün ayrılığı böyle yazan bir şiir karşısında? yok deyip de daha da çok utandırma insanı be hafız... herşeye öyle uzak, öyle yabancı. çok bencilleştim ben bu sıralar be hafız... aklımdaki tüm serçeleri vurup, saklanıyorum sonra. ve sonra yine vuruyorum, olur ya ! diye, olur ya. hani... aman be hafız! aşk dediğin gurbetçi olmuşken bize, hayır gelir mi kalem yerine kan kullansak gözyaşıyla karışık, şiirlerimizde? gelmez mi diyorsun? gelmez mi bir selam olsun be hafız...

..... zil çaldı. o geldi sandım... yok, kapıcı. holdeki aynaya yakalandım be hafız. iki kuyu vardı tam karşımda, ikisi de kanla dolmuş. sahibi güzel adamdı allah için, acıdım biran, acıdım namussuzsuza be hafız... mutluluğunuza...